

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Celní jednatelství Zelinka s. r. o.**, se sídlem K Letišti 1088/59, Praha 6, zast. Mgr. Janem Slunečkem, advokátem se sídlem Týn 640/2, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2022, č. j. 24847-7/2022-90000-311, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2023, č. j. 10 Af 2/2023-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „celní úřad“) ze dne 17. 3. 2022, č. j. 154124-2/2022-510000-11, č. j. 154124-3/2022-510000-11, č. j. 154124-4/2022-510000-11, č. j. 154124-5/2022-510000-11, č. j. 154124-6/2022-510000-11, č. j. 154124-7/2022-510000-11, č. j. 154124-8/2022-510000-11, č. j. 154124-9/2022-510000-11, č. j. 154124-10/2022-510000-11 a č. j. 154124-11/2022-510000-11. Těmito rozhodnutími celní úřad obnovil žalobkyni celní dluh v celkové výši 1 541 018 Kč a současně stanovil lhůtu jeho splatnosti. K obnovení celního dluhu došlo kvůli nesprávnému postupu celního úřadu, který původně vyhověl žádosti žalobkyně o změnu sazebního zařazení jejího zboží (elektronických výrobků AXIS řady S20xx) do podpoložky kombinované nomenklatury 8517 62 00 00, již odpovídá celní sazba 0 %. Zároveň rozhodl o vrácení cla za zboží, za které žalobkyni ještě dříve vyměřil clo odpovídající kódu nomenklatury 8521 90 00 90 (celní sazba 8,7 %) ve výši 1 541 018 Kč.

[2] Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání proti obnovení celního dluhu podala žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji

zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Neshledal důvodnou námitku, že v daném případě nedošlo k omylu celního úřadu při vrácení cla ve smyslu čl. 116 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „celní kodex“). Dané ustanovení cílí na obsahové nedostatky rozhodnutí celních orgánů. V některých jazykových mutacích celního kodexu je použit pojem „error“ (anglicky), respektive „errore“ (španělsky), jenž nese v právnickém jazyce spíše význam „pochybení“ než „omyl“. V českém překladu tohoto ustanovení došlo k záměně slova „neoprávněně“ za „omylem“. Článek 116 celního kodexu tak dopadá obecně na situace, kdy byl celní dluh neoprávněně vrácen, což se stalo právě v projednávaném případě. Ochranu právní jistoty dotčených subjektů poskytuje promlčecí lhůta v délce tří let ode dne vzniku celního dluhu. Dodržení této lhůty žalovaný podrobně odůvodnil a žalobkyně tento závěr nezpochybnila.

[3] Městský soud nesouhlasil s námitkou, že celní orgány zboží zařadily sazebně nesprávně. Žalobkyně ostatně tuto výhradu nijak nespecifikovala. Učinila tak až v doplnění žaloby ze dne 22. 3. 2023, ve kterém se odvolala na své legitimní očekávání a dobrou víru, vyvolané předloženou kopií závazné informace o sazebním zařazení zboží (dále jen „ZISZ“) Celního úřadu pro Olomoucký kraj č. CZ BTI 40/034661/2019-580000-04/01. Dle čl. 33 odst. 2 celního kodexu jsou však ZISZ závazné pouze pro celní orgány ve vztahu mezi nimi a konkrétním držitelem rozhodnutí (což v případě této ZISZ žalobkyně nebyla). Závaznosti ZISZ se nemůže dovolávat třetí subjekt, k jehož žádosti nebyla vydána. ZISZ může jiná než oprávněná osoba navrhnout toliko jako důkaz a celní orgány jsou povinny se vypořádat s jejím obsahem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s obsahem ZISZ vypořádal, a to jak po věcné stránce, tak z hlediska možného vzniku legitimního očekávání.

[4] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že celní řízení v prvním stupni trpělo vadami, které založily nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Celní úřad skutečně pochybil, když jako první úkon v řízení o obnově celního dluhu vydal prvostupňové rozhodnutí. Toto pochybení obecně představuje vadu řízení, která však nemá automaticky za následek nezákonnost správního rozhodnutí. Vydání prvostupňového rozhodnutí nebylo pro žalobkyni překvapivé, jelikož o možném postupu celních orgánů dle čl. 116 celního kodexu byla informována nepřímo již rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 2. 2022, jímž byly zrušeny dodatečné platební výměry na clo a po nichž teprve následovalo vydání rozhodnutí o obnově celního dluhu. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí též odvolala. Žalovaný ji poté seznámil se svým průběžným právním názorem, umožnil jí vyjádřit se k němu a navrhnout nové důkazy a následně ji opětovně vyzval k seznámení se se stavem zjištěným v odvolacím řízení a k navržení dalších důkazů. Žalovaný tak poskytl žalobkyni dostatečný prostor pro vyjádření a polemiku s názorem celních orgánů. Žalobkyně navíc v žalobě ani v jejím doplnění neuvedla, jak měla být postupem celních orgánů zkrácena na svých procesních právech.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Nesouhlasí se závěrem městského soudu, že žalovaný zhojil závažné procesní pochybení celního úřadu, když jí poskytl právo na slyšení a následně ji vyzval k vyjádření se

pokračování

ke stavu zjištěnému v odvolacím řízení. Tímto postupem je popřena dvojinstančnost správního řízení, jelikož stěžovatelka neměla možnost se procesně bránit již v řízení před celním úřadem. Tím došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces. Městský soud závažnost procesního pochybení celního úřadu nerozporoval, nicméně alibisticky shledal, že dané pochybení nemá automaticky za následek nezákonnost správního rozhodnutí. Nezákonným postupem celního úřadu byla porušena ústavní zásada enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Rozhodnutí správního orgánu, který vědomě poruší ustanovení o řízení tak, že neposkytne účastníku řízení prostor pro vyjádření, je v právním státě nutně nezákonné.

[7] Stěžovatelka trvá na tom, že pojem „omyl“ užitý v čl. 116 odst. 7 celního kodexu nedopadá na případy, kdy bylo clo vráceno neoprávněně. Účelem tohoto ustanovení je zabránit situacím, kdy na základě omylu dojde k vrácení či prominutí cla. Účelem tohoto ustanovení tudíž naopak není zhojit situaci, kdy celní orgán nesprávně vyhodnotí relevantní skutečnosti a vrátí clo. Článek 116 odst. 7 celního kodexu je třeba vykládat restriktivně. Pokud by jediným omezením při aplikaci daného ustanovení byla tříletá promlčecí lhůta, pak by po každém vrácení cla musel dotčený subjekt čekat několik let, než by si mohl být jistý, že vrácené clo nebude muset znovu zaplatit. Taková situace by podřývala princip právní jistoty a legitimního očekávání.

[8] Stěžovatelka nesouhlasí se sazebním zařazením svého zboží pod kód celní nomenklatury 8521 90 00 90. V souladu se ZISZ vydanou Celním úřadem pro Olomoucký kraj v řízení č. CZ BTI 40/034661/2019-580000-04/01 je dané zboží nutno zařadit pod kód celní nomenklatury 8517 62 00 00. Stěžovatelka byla v dobré víře ve správnost ZISZ, neboť celní úřad je větším odborníkem na celní problematiku než ona. S tímto závěrem se ztotožnil i Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 Afs 338/2019-37, č. 4153/2021 Sb. NSS.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Žalovaný i městský soud dospěli k závěru, že došlo k pochybení celního úřadu, které však bylo napraveno v odvolacím řízení. Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neumožňuje v rámci odvolacího řízení prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Výklad čl. 116 odst. 7 celního kodexu žalovaný provedl v bodech 87 a násl. napadeného rozhodnutí. Městský soud přijal jeho závěr, že dané ustanovení je třeba vykládat i za pomoci jiných metod než jen dle jazykového výkladu. Otázkou sazebního zařazení zboží se žalovaný zabýval v bodech 43 až 71 napadeného rozhodnutí a městský soud se k ní vyjádřil v bodech 20 až 26 napadeného rozsudku.

III. Přerušení řízení

[10] NSS dospěl k závěru, že judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SD EU“) neposkytuje odpověď na to, jakým způsobem vyložit pojem „omyl“ ve smyslu článku 116 odst. 7 celního kodexu. Výklad tohoto pojmu je klíčový pro posouzení druhé stěžovatelčiny kasační námitky.

[11] Usnesením ze dne 25. 4. 2024, č. j. 9 Afs 197/2023-20, proto řízení přerušil a položil SD EU předběžnou otázku. SD EU v této věci vydal rozsudek ze dne 30. 4. 2025, *Celní jednatelství Zelinka s. r. o.*, C-330/24, v němž dospěl k následujícímu závěru:

„Článek 116 odst. 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, musí být vykládán v tom smyslu, že se nevztahuje pouze na situace, kdy bylo clo vráceno v důsledku neúmyslné chyby celních orgánů, ale i na situace, kdy tyto orgány vědomě provedly sazební zařazení, které se následně ukázalo nesprávným.“

[12] Usnesením ze dne 2. 5. 2025, č. j. 9 Afs 197/2023-48, NSS rozhodl o pokračování v řízení a vyzval účastníky řízení k případnému vyjádření. Této možnosti žádný z účastníků nevyužil.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

IV. a) Porušení práva na spravedlivý proces

[15] Dle stěžovatelky bylo porušeno její právo na spravedlivý proces tím, že neměla možnost se procesně bránit v řízení před celním úřadem, který jako první úkon v řízení rovnou vydal prvostupňové rozhodnutí. K této námitce městský soud v bodech 28 a 29 napadeného rozsudku konstatoval, že celní úřad skutečně pochybil, nicméně jeho pochybení následně napravil žalovaný v odvolacím řízení. Stěžovatelka nadto v žalobě neuvedla, jak měla být postupem celních orgánů zkrácena na svých procesních právech.

[16] Dle ustálené judikatury by mohla procesní vada vést ke zrušení správního rozhodnutí pouze v případě, že mohla mít vliv na zákonitost tohoto rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 93/2006-75). Krajský soud proto může shledat důvodnost takové žalobní námítky jedině tehdy, pokud žalobce konkretizuje, jak mohla tato vada ovlivnit výsledek správního řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[17] Stěžovatelka v žalobě uvedla pouze to, že nesprávnost a nezákonnost rozhodnutí žalovaného shledává mimo jiné v nezákonném procesním postupu, k čemuž poté ve shrnutí žalobních bodů pod písmenem D) uvedla následující: *„Vady řízení před Celním úřadem pro hlavní město Prahu spočívající jednak v nezahájení řízení o obnově celního dluhu podle § 91 odst. 1 daňového řádu a současně neposkytnutí práva na slyšení žalobci podle čl. 22 odst. 6 Celního kodexu Unie.“* Žaloba tedy neobsahovala žádnou konkretizaci toho, jak mohla daná vada ovlivnit výsledek správního řízení.

[18] V doplnění žaloby ze dne 22. 3. 2023 (č. l. 39 spisu městského soudu) stěžovatelka uvedla, že žalovaný v rozhodnutí o odvolání činí nesporným, že řízení před celním úřadem bylo zatíženo vadami. Postup celního úřadu má podle ní celospolečenský dopad, jelikož nabourává základní zásady demokratického právního státu, zejména zásadu enumerativnosti

pokračování

veřejnoprávních pretenzí, zásadu zákonnosti či právo na spravedlivý proces. Na závěr uvedla, že nesouhlasí s tím, že by vada byla napravena v řízení o odvolání tím, že jí byl poskytnut dostatečný prostor k vyjádření se k věci.

[19] NSS ve shodě s městským soudem neshledává rozvedení žalobního bodu v doplnění žaloby za konkretizaci toho, jak daná vada mohla ovlivnit výsledek správního řízení. Stěžovatelka v žalobě ani v jejím doplnění nenamítala, že jí postupem celního úřadu například nebylo umožněno uplatnit konkrétní námitky či důkazy. Skutečnost, že vyjmenovala několik právních zásad a právo na spravedlivý proces, nepředstavuje sama o sobě požadovanou konkretizaci žalobních tvrzení.

[20] Stěžovatelka i v kasační stížnosti ponechává svá tvrzení v obecné rovině, jelikož pouze namítá, že celní úřad postupoval v rozporu s ústavním pořádkem, a proto je jeho rozhodnutí nezákonné. Ani v kasační stížnosti tudíž nekonkretizuje zásah do svých práv. Tuto konkretizaci nelze shledat ani v tvrzení, že postupem celního úřadu byla popřena dvojinstančnost správního řízení, jelikož se nemohla procesně bránit již v řízení před celním úřadem. NSS nijak nezpochybňuje, že postup celního úřadu nebyl správný a že by mohl být důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného, nicméně k němu by správní soudy přistoupily pouze, pokud by stěžovatelka konkrétním tvrzením vyvracela závěr žalovaného a městského soudu, že jí byl poskytnut dostatečný prostor k ochraně jejích práv v odvolacím řízení. NSS ze správního spisu zjistil, že v rámci odvolacího řízení ji žalovaný výzvou ze dne 13. 9. 2022 vyzval k seznámení se spisem a uplatnění práva na slyšení dle čl. 22 celního kodexu, a také s tím, že si je vědom, že celní úřad nepostupoval v souladu s daňovým řádem. Dne 17. 10. 2022 žalovaný zaslal stěžovateli výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí, se stavem zjištěným v odvolacím řízení a k návrhu dalších důkazních prostředků. V rámci této výzvy stěžovatelce sdělil svůj předběžný právní názor na věc. Daná výzva obsahuje i vypořádání odvolacích námitek. Dne 21. 11. 2022 pak vydal rozhodnutí o odvolání.

[21] Stěžovatelka tedy ani v žalobě, ani v kasační stížnosti nekonkretizovala, čím jí výše zrekapitulovaný postup žalovaného společně s nesprávným postupem celního úřadu zasáhl do práv. NSS se proto ztotožňuje se závěrem městského soudu, že stěžovatelka nebyla připravena o právo na slyšení dle čl. 22 celního kodexu a že jí žalovaný poskytl dostatečný prostor pro obranu jejích práv tím, že jí umožnil seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim a dále ji seznámil se svým předběžným názorem na věc, ke kterému se stěžovatelka mohla vyjádřit. Daná námitka proto není důvodná.

IV. b) Omyl ve smyslu čl. 116 odst. 7 celního kodexu a legitimní očekávání

[22] Co se týče samotné meritorní otázky, zda byly splněny podmínky pro vrácení cla, skutkový vývoj není mezi účastníky sporný. Jak rekapituloval již žalovaný na sedmácté straně napadeného rozhodnutí, stěžovatelka dané zboží dováží již od roku 2016. Ode dne 14. 3. 2019 věděla o stanovisku vypracovaném pro účely kontroly pro propuštění zboží vedené pod značkou NK0028/18/530501, kterou bylo dané zboží sazebně zařazeno pod celní nomenklaturu 8521 90 00 90 spojenou s celní sazbou 8,7 %. Stěžovatelka poté celními prohlášeními podanými v období ode dne 29. 3. 2019 do dne 14. 6. 2019 správně sazebně zařadila zboží do této nomenklatury. Celní úřad pro Jihomoravský kraj zahájil dne 19. 3. 2019 kontrolu po propuštění zboží vedenou pod značkou NK0017/19/530501,

v jejímž rámci rozhodl ve vztahu k dovozům realizovaným v letech 2018 a 2019, že zboží je správně zařazeno do výše uvedené celní nomenklatury, tedy podléhá clo v sazbě 8,7 %.

[23] Stěžovatelka nicméně zjistila, že Celní úřad pro Olomoucký kraj (tedy nikoli celní úřad příslušný pro stěžovatelku) vydal dne 15. 4. 2019 ZISZ ve vztahu k jinému subjektu (ten je v ZISZ anonymizován) a podle něj měly být obdobné výrobky, které jsou v ZISZ podrobně popsány, zařazeny pod kód celní nomenklatury 8517 62 00 00. Stěžovatelka dne 17. 4. 2019 podala u Celního úřadu pro Olomoucký kraj žádost o vydání obdobné ZISZ. Tato informace nemohla být stěžovateli vydána ve stanovené lhůtě, a to kvůli pochybnostem ohledně sazebního zařazování daných výrobků napříč EU, o čemž byla stěžovatelka vyrozuměna dne 30. 7. 2019. ZISZ v její věci tak byla vydána Celním úřadem pro Olomoucký kraj teprve dne 4. 12. 2020 a dané zboží v ní bylo sazebně zařazeno opět pod celní nomenklaturu 8521 90 00 90. Toto zařazení ostatně odpovídá i následně vydanému prováděcímu nařízení Komise (EU) 2021/532 ze dne 22. 3. 2021, o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury, kterým bylo celní zařazení tohoto konkrétního zboží sjednoceno napříč EU.

[24] Stěžovatelka nicméně mezitím již dne 28. 8. 2019 podala u svého celního úřadu žádost o opravu sazebního zařazení daných výrobků na kód celní nomenklatury 8517 62 00 00, spojený s nulovým clem, k níž doložila kopii výše zmíněné ZISZ vydané Celním úřadem pro Olomoucký kraj dne 15. 4. 2019 pro jiný subjekt. Celní úřad této žádosti dne 27. 9. 2019 vyhověl a clo jí vrátil, což následně sám celní úřad a poté žalovaný a městský soud označovali právě za „omyl“ ve smyslu čl. 116 odst. 7 celního kodexu.

[25] Stěžovatelka nesouhlasí s výkladem pojmu „omyl“ obsaženého v čl. 116 odst. 7 celního kodexu provedeným městským soudem. Dle stěžovatelky je smyslem tohoto ustanovení zabránit situacím, kdy došlo k vrácení či prominutí cla na základě činu, který správní orgán nezamýšlel učinit. Podle tohoto ustanovení platí: *Jestliže celní orgány clo vrátí nebo promínou omylem a není-li původní celní dluh promlčen podle článku 103, původní celní dluh se obnoví. V takových případech je nutno jakýkoli úrok zaplacený podle odst. 5 druhého pododstavce nahradit.*

[26] Citovaný odst. 7 navazuje na odst. 1, upravující vrácení a promíjení cla:

1. Jsou-li splněny podmínky stanovené v tomto oddíle částky dovozního nebo vývozního cla se vracejí nebo promíjejí z kteréhokoliv z těchto důvodů:

- a) přeplatky na částkách dovozního nebo vývozního cla;*
- b) vadné zboží nebo zboží neodpovídající smluvním podmínkám;*
- c) chyba ze strany příslušných orgánů;*
- d) v zájmu spravedlnosti.*

Částka dovozního nebo vývozního cla se vrátí v případě, kdy byla zaplacená a platnost odpovídajícího celního prohlášení je v souladu s článkem 174 zrušena.

[27] SD EU rozsudkem citovaným v bodě [11] poskytl jednoznačnou odpověď, jak pojem omyl vyložit. Pod pojem omyl je tudíž nezbytné zařadit i situace, kdy celní orgány vědomě provedly sazební zařazení, které se následně ukázalo nesprávným. NSS je výkladem unijního práva podaným SD EU vázán. Závěry SD EU beze vší pochybnosti potvrzují, že výklad pojmu omyl zastávaný městským soudem je správný a že celní orgány nepostupovaly v rozporu se zákonem, pokud stěžovateli obnovily celní dluh.

pokračování

[28] SD EU se v citovaném rozsudku vypořádal rovněž se stěžovatelčinými námitkami porušení právní jistoty a zásady legitimního očekávání. V bodech 29 až 31 uvedl, že „pokud jde o zásadu právní jistoty, je třeba uvést, že obnovit původní celní dluh je možné pouze pod podmínkou, že tento dluh není promlčen podle článku 103 celního kodexu Unie. Posledně uvedené ustanovení stanoví, že promlčecí lhůta zpravidla uplyne po třech letech ode dne vzniku celního dluhu. [...] Z judikatury Soudního dvora přitom vyplývá, že přiměřená promlčecí lhůta je stanovena v zájmu právní jistoty, která chrání jak jednotlivce, tak dotýčnou správu, a přesto nebrání tomu, aby jednotlivec využil práv, která mu přiznává unijní právní řád. Během promlčecí lhůty tedy musí mít celní orgány možnost celní dluh doměřit (obdobně viz rozsudek ze dne 10. prosince 2015, *Veloserviss*, C-427/14, EU:C:2015:803, body 32 a 37). [...] Pokud jde o zásadu ochrany legitimního očekávání, je třeba uvést, že před uplynutím promlčecí lhůty musí osoba, která je povinna zaplatit clo, jakožto hospodářský subjekt akceptovat riziko, že se celní orgány vrátí k rozhodnutí o celním dluhu a zohlední nové informace, které budou mít k dispozici (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 10. prosince 2015, *Veloserviss*, C-427/14, EU:C:2015:803, body 41 a 42).“ Vzhledem k tomu, že stěžovatelčiny námitky byly zcela obecného rázu, NSS nemá nad rámec závěrů SD EU co dodat.

[29] Námitka proto není důvodná.

IV. c) Nesprávné sazební zařazení zboží

[30] Pokud jde o věcnou námitku nesprávného sazebního zařazení zboží pod kód celní nomenklatury 8521 90 00 90, NSS konstatuje, že tato námitka se zcela shoduje s námitkou uplatněnou v řízení o žalobě. Stěžovatelka nijak nevyvrací závěry městského soudu ohledně této námitky, pouze opakuje argumentaci uvedenou v žalobě a jejím doplnění. NSS přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského, resp. městského soudu, stěžovatelka je proto povinna uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí městského soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, bod 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, bod 140). NSS není povinen ani oprávněn nahrazovat její projev vůle, domýšlet za ni argumenty a vyhledávat místo ní možné vady napadeného soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, či usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Převzetí žalobních tvrzení bez dalšího do kasační stížnosti nelze považovat za formulaci důvodů kasační stížnosti ve smyslu § 103 s. ř. s. (usnesení č. j. 10 As 181/2019-63).

V. Závěr a náklady řízení

[31] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak jemu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2025

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu